DE NATIONAAL-SOCIALISTISCHE VROUW

VERSCHIJNT OM DE VEERTIEN DAGEN

UITGAVE NENASU

15 Juli 1942
(Hooimaand)
2e Jaargang
No. 13

Veldbouquet.....

Foto I. P. & R. S. - c.

Wat gaat dat worden?

Over een aantal jaren wordt U echter voor de vraag gesteld: Wat gaat ons Kind worden?
Effen zijn weg voor de toekomst. De premie per week of per maand voor een verzekering bij de „Centrale" beteekent nu misschien een kleine opoffering, die U later alleen maar vreugde zal brengen. Vraag eens om een onderhoud met onzen agent. Zijn advies is geheel vrijblijvend.

OP TIJD VOORKOMT SPIJT.

„DE CENTRALE"

— *Solide* — *Coulant* —

VERZEKERT WERKEND NEDERLAND

DE CENTRALE ARBEIDERS-LEVENSVERZEKERING RIJNSTRAAT 28 DEN HAAG

Smit

DE NATIONAAL-SOCIALISTISCHE VROUW

Verschijnt om de veertien dagen - Uitgave Nenasu, Utrecht
Verantwoordelijk redactrice: A. W. te Luij, Zeestraat 76, Den Haag, telefoon 182440
Adm. Postbus 58, Utrecht, telefoon 15927 - Druk J. v. Boekhoven, Begijnehof 7, Utrecht

15 Juli 1942 (Hooimaand)
2e Jaargang - No. 13

Abonnementsprijs:
f 1.30 per half jaar, f 2.60 per jaar bij vooruitbetaling op giro 207915 ten name van Volk en Vaderland, Utrecht (met vermelding Vrouwenblad)

Losse nummers bij Nenasu, Postbus 58, Utrecht
Prijs 10 cent inclusief porto

Advertentie-tarieven verkrijgbaar bij „Nenasu" of bij onzen vertegenwoordiger R. Dietrich, Deventerschestr. 26, Scheveningen, tel. 554681, Den Haag

ZET UW KINDEREN AAN HET WERK!

II.
„Hij moet het worden . . . . . "

Er zijn van die ouders, die meenen, dat hun kinderen zulke zeer bijzondere eigenschappen en talenten bezitten, dat zij „anders" zijn dan „anderen" en dientengevolge ook zoo moeten worden behandeld.

Ik ken bijvoorbeeld een gezin, bestaande uit vader, moeder en zes kinderen. De vader moet heel hard werken om aan den kost te komen. De moeder ploetert en zwoegt van 's morgens vroeg tot 's avonds laat en het oudste meisje zwoegt al net zoo hard mee, ondanks dat het kind nog op school is en pas twaalf jaar. De oudste jongen is veertien en het gekke van het geval is, dat hij — in tegenstelling tot zijn twee jaren jongere zusje — geen klap uitvoert. Hij is nu reeds van school af. Men zou nu denken, dat de ouders hem een of ander ambacht lieten leeren. Maar neen. De jongen namelijk heeft aanleg voor muziek en reeds vanaf zijn achtste jaar heeft hij orgellessen, welke voor de ouders natuurlijk heel wat financiëele offers beteekenen.

Het is natuurlijk heel mooi, wanneer de ouders zich allerlei opofferingen getroosten om een kind iets te laten leeren, maar . . . . deze opofferingen moeten dan ook tot resultaten leiden.

Teekeningen v. Altena - c.

Hier hebben we een geval waarvan we al van te voren zien aankomen, dat de opofferingen der ouders niet tot de gewenschte resultaten zullen leiden. En dat ligt bij de ouders zelf.

De jongen namelijk „voelt" er niet zoo heel veel voor om orgel te studeeren. Hij loopt er veel liever de kantjes af. Toen ik hem eens vroeg, of hij nu heelemaal geen verlangen had naar een of ander beroep, zei hij: Nee, eigenlijk niet. Ik vroeg hem verder of hij dan heelemaal geen ideaal had, of hij bijvoorbeeld vliegenier wilde worden of machinist of wat dan ook. Elke jongen heeft toch al vroeg een verlangen om „iets" te worden. Hoe dikwijls hooren wij niet kleine jongetjes den wensch uiten om tramconducteur te worden. Een ander wil graag met een circus gaan reizen. Het zijn weliswaar echte jongenswenschdroomen, maar de wensch om „iets" te worden is er. En dat is heel gezond! Ja, vliegenier wilde ook deze jongen wel graag worden, hoewel men aan den toon, waarop hij dat zeide, kon merken, dat hij eigenlijk ook daarin niet veel zin had. Maar waarin had hij dan wel zin?

Ik heb den jongen tamelijk lang kunnen gadeslaan en steeds weer viel het mij op, dat hij „niets" deed. Hij was niet meer op school, hij studeerde niet, hij liep alleen maar rond en hing zelfs bij het mooiste weer over de stoelen in huis. Hier was een volkomen gebrek aan belangstelling voor wat dan ook, terwijl de jongen lichamelijk toch wel gezond was.

Waaròm studeer je eigenlijk orgel, vroeg ik. Omdat zijn moeder dat wilde. Omdat de ouders er vast van overtuigd zijn, dat er iets in den jongen zit, omdat hij „zoo muzikaal is". Nu is het waar, dat de jongen werkelijk een goed gehoor heeft. Maar wanneer hij in ernst een goed musicus zou willen worden, dan had hij reeds nu het besef, dat

hij dit alleen zou kunnen bereiken door hard te werken, door den ganschen dag te studeeren.
Van verschillende vriendenzijde werd den vader er op gewezen, dat het onverstandig was den jongen reeds nu van school af te halen. Zijn algemeene ontwikkeling is zeer minimaal, zelfs zijn Nederlandsch schrijft hij niet behoorlijk. Als de jongen dan niet meer op school wilde blijven, dan moest hij toch op z'n minst een ambacht leeren. Daarnáást zou hij kunnen toonen of het hem ernst is met zijn muziekstudie.
Maar neen, de ouders wachten totdat hij van staatswege geholpen zal worden. Hetgeen misschien nog eens gebeurt, maar zij vergeten, dat hij dan alle fundament mist en zonder een goed fundament is het slecht bouwen. Ja, is het in 't geheel niet te bouwen! Wat zoudt U doen in dit geval? Als ge verstandige ouders zijt, dan zoudt ge Uw kind de mogelijkheid scheppen om het een toekomst te verzekeren. Maar aan die toekomst moet ook het kind zèlf bouwen. Het kind moet reeds vroeg worden bijgebracht, dat het nooit iets zal bereiken door zelf niet méé te werken. Zou het een slechte oplossing zijn om den jongen, waarvan in dit artikel sprake is, eens flink aan het werk te zetten? Hem weer naar school te sturen of beter nog naar een baas waar hij een ambacht leert? Wanneer hij dan wèrkelijk zeer bijzondere talenten heeft, zal dit bewezen worden door den drang van het kind zèlf om te gaan studeeren. En dan pas zullen de ouders, die zich allerlei opofferingen getroosten, kunnen zeggen: deze opofferingen zullen ons kind ten goede komen.
Daarom ook hier weer: zet Uw kinderen toch aan het werk. Laat ze niet verslappen door ledigheid. Zelf zijn ze er later de dupe van.

TE L.

Mijn Buren

Ik ben verhuisd van stad naar dorp;
ik kende er geen mensch.
Maar buiten-wonen, vrij en blij,
was steeds mijn liefste wensch.
De nieuwe buren, links en rechts,
zij groetten mij spontaan! . . . . .

Toen liep ik voor de Winterhulp . . .
men kijkt mij niet meer aan!!

B. B. B.

Wat lezeressen ons inzonden:

Kam.ske M. A. C. M. te Bussum schrijft:
Misschien is het volgende wel iets om in „De Nationaal Socialistische Vrouw" op te nemen. Andere kringen zouden het dan ook toe kunnen passen en er hun voordeel mee doen. Ik had nogal moeite om den cursus kinderverzorging voor elkaar te krijgen, terwijl het toch zoo nuttig is voor de jonge moedertjes om dezen cursus te volgen. Ik zon dus op middelen om de bezwaren die ik ontmoette op te heffen. De meest voorkomende tegenwerping was: „Ik kan mijn kinderen niet zoo lang alleen laten."
Ik heb er nu het volgende op gevonden:
de moeders brengen haar kinderen naar het kringhuis waar ze door 2 kameraadskes worden bezig gehouden. Bij goed weer wordt er wat gewandeld en buiten gespeeld en bij slecht weer kunnen ze binnen spelen, waarvoor we wat speelgoed bij elkaar gebracht hebben. Op deze manier kunnen de moeders met een gerust hart naar den cursus gaan.
We hebben hier in Bussum geen N.S.V.O.-huis en zelfs geen eigen kamer, maar met aller medewerking, in dit geval van den kringleider, is er altijd veel te bereiken.

Boekbespreking

„*Pe-King*", onder Bliksemlicht, 2de deel, (De Tragedie in den Tuin), door Lin Yu Fang. Uitgave N.V. De Arbeiderspers, Amsterdam.
Dit deel is een waardige voortzetting van het eerste deel „De dochters van Yao". Hierin wordt beschreven hoe de verschillende Chineesche families den overgang ondergaan. De zwakkeren gaan ten onder; de sterken — hoewel vaak aangegrepen door twijfel en verwarring — houden stand en komen uit woelige getijden gelouterd te voorschijn. Zij zijn het, die zich een nieuwen levensstijl aanmeten. Schrijver plaatst ons in 1911 en volgende jaren.
Met belangstelling zien wij ook het derde deel van dit werk tegemoet.

C. W.

De Leider te midden van den staf van medewerksters van het N.S.V.O.-hoofdkwartier. Rechts van den Leider: kam.ske Overbeek, hoofd Afd. Administratie; kam.ske Jansen-van Balen, hoofd Afd. Propaganda; de landelijke leidster. Links: kam.ske Gorris-Spruitenburg, hoofd Moederdienst; kam.ske Augmayer-Rikkels, hoofd Hulpdienst en kam.ske Kloppenburg, hoofd Gezinshuishouding-Volkshuishouding. Foto: Fotodienst N.S.B. - c.

Den Leider wordt door kam.ske de Ruiter een afdruk van de op pagina 5 afgebeelde ets aangeboden. Foto: Fotodienst N.S.B. - c.

De Leider bezoekt het Hoofdkwartier der N.S.V.O.

Donderdag, 23 Juni, was een belangrijke dag voor de N.S.V.O., met name voor het hoofdkwartier aan de De Lairessestraat 153 te Amsterdam.

Het was een heele opschudding aan de De Lairessestr. toen bekend werd, dat de Leider klokslag tien minuten over drie een bezoek zou brengen en een half uur zou blijven!

Niemand was hierop voorbereid, behalve dan misschien de landelijke leidster, kameraadske de Ruiter, die dergelijke gebeurtenissen vanzelfsprekend van tevoren ziet aankomen. In allen haast werden de hoofden van afdeelingen der N.S.V.O. gewaarschuwd om aanwezig te zijn. Allen konden zich dien middag vrij maken, behalve kameraadske Couzy, de plaatsvervangend landelijk leidster, die door werkzaamheden elders deze gebeurtenis jammer genoeg niet kon beleven.
Spoedig was de ontvangst van den Leider geregeld. Bloemen stonden overal, eenige dagelijksche gebruiksvoorwerpen werden voor dien dag uit den weg geruimd en .... ieder ruimde haar tafel of bureau natuurlijk eens extra netjes op! Toen de klok dan ook drie sloeg, was het hoofdkwartier klaar om den Leider te ontvangen.
Prompt op den afgesproken tijd reed de auto van den Leider voor, gevolgd door dien van zijn lijfwacht. Nadat mevrouw de Ruiter den Leider begroet had, trad hij binnen in de benedenzaal waar de dagelijksche medewerksters van het hoofdkwartier aan hem werden voorgesteld.
Dàt de gebeurtenis belangrijk was werd nog verhoogd door de sfeer die „Polygoon" bracht. De geheele ontvangst speelde zich af onder de groote Jupiterlampen die nu eenmaal overal zijn waar er gefilmd wordt!
Met een korte toespraak bood mevrouw de Ruiter den Leider een afdruk van een door den schilder Nijs voor den Moederdienst der N.S.V.O. vervaardigde ets aan. Deze symboliseert de vrouw en moeder; kinderen spelen aan haar schoot, op den achtergrond ziet men stad en land, voorgesteld door eenige stadgevels en een boerenhofstede. Op den voorgrond eenige voorwerpen, welke de huiselijkheid uitbeelden, zooals breiwol en poes. Zoo typisch Nederlandsch! Deze afbeelding zal als vignet voor den Moederdienst op diploma's, briefpapier enz. dienst doen. Daar het hier een kunstwerk betreft zullen de eerste honderd exemplaren, genummerd en van handteekening van den kunstenaar voorzien, voor *f* 10.— per stuk

Het bezoek van den Leider is alweer achter den rug en toegejuicht door de omstanders verlaat hij het N.S.V.O.-huis.

Foto: Fotodienst N.S.B. - c.

worden verkocht. De opbrengst zal aan den Moederdienst ten goede komen. De landelijke leidster heeft het plan een afdruk ten geschenke aan te bieden aan Frau Scholz-Klink, de Duitsche Rijksvrouwenleidster. Dit als uitdrukking van onze erkentelijkheid voor de gastvrijheid welke zoovele kaderleden der N.S.V.O. bij de Reichsfrauen-

gelegenheid van haar werk te vertellen en den Leider haar plannen uiteen te vouwen in de werkkamer van mevrouw de Ruiter. Het was niet de eerste maal, dat de Leider een bezoek bracht aan het hoofdkwartier. Eenige maanden geleden toonde hij ook reeds zijn belangstelling voor den vrouwenarbeid door tijdens een bezoek aan Amster-

Cliché: Moederdienst N.S.V.O.

führung in Duitschland mochten genieten. Dit vertelde mevrouw de Ruiter aan den Leider, terwijl de microfoon van den Nederlandschen Omroep alles opnam. Reeds denzelfden avond kon men deze toespraak door de radio beluisteren in den Spiegel van den Dag.
Ondanks den officiëelen aard van de ontvangst, welke nog verhoogd werd door filmcamera en microfoon, was de stemming geheel ongedwongen.
Alle hoofden van afdeelingen kregen de

dam het nieuw ingerichte hoofdkwartier der N.S.V.O. te bezichtigen.
Thans kon den Leider weer wat nieuws worden getoond, o.a. de kamers van den Moederdienst en de bibliotheek. (Waarvan de Leider precies het aantal boeken had onthouden!)
Inmiddels had ook de lijfwacht zich verkwikt met de door de kameraadskes rondgediende thee. Het sein tot vertrek werd gegeven en zoo ook nam deze voor de N.S.V.O. belangrijke gebeurtenis een einde.

Wat doen onze N.S.V.O.-sters

Kameraadske, als wij ons niet vergissen hebt U al zeer lang de leiding van den vergaderingen-collectedienst, vroegen wij een kameraadske dat op geen vergadering ontbrak. Wilt U ons eens iets van Uw tijd in de N.S.B. en N.S.V.O. vertellen? Met genoegen wilde zij dat. Ons kameraadske dan is een heel goede bekende bij de N.S.B. en staat niet alleen bekend als iemand die de kunst verstaat om goed met de kameraadskes op te kunnen schieten maar in hart en nieren een echte nationaal-socialiste, eenvoudig in woord en daad. Zij zal het zeker niet goedkeuren, dat wij dit hier zoo openlijk neerschrijven, maar het is nu eenmaal een feit en omdat haar inborst eenvoudig is, zal haar dit niet deren!

„Dienen en Volharden"

„Ik ben lid geworden in October 1933 naar aanleiding van een vergadering waarop kam. van Geelkerken sprak, die een van zijn bekende onstuimige, humoristische redevoeringen hield, hetgeen hem destijds den bijnaam van „kwajongen" bezorgde. Naderhand hoorde ik den Leider en mijn eerste indruk van hem was, dat hij het oprecht meende met ons land en volk en die mij overtuigde door zijn eenvoud in woord en daad.

Ik ben bij de oprichting geweest van de „Vrouwen-Afdeeling-met-een-Bestuur", die me nu nog doet lachen om den democratischen inslag. De bedoeling was goed, maar men werd nu eenmaal niet in één handomdraaien een nationaal-socialist! Het waren meest dames uit zeer goeden stand met hier en daar sporadisch een heel eenvoudige vrouw uit het volk. De meesten waren van adel. Echt liberaal werd er een bazaar in elkaar gezet. Alle „stands" werden met veel succes door de freules ingenomen totdat er nog iemand voor de deur moest zijn. O daar was een eenvoudig vrouwtje goed voor. Maar dit zeide doodleuk: „Neemt U nu Freule zus en zoo maar, dan is het stel compleet!"

Deze afdeeling hield natuurlijk geen stand. Zij ging uit als een nachtkaars.

Later werd vanuit Utrecht Het Vierduiten-Fonds opgericht. Het S. & V. Fonds kwam nog later er bij en zoo waren de kameraadskes toch ingeschakeld en zijn zij in den loop van den tijd onmisbaar voor de Beweging geworden."

Ons kameraadske heeft van den beginne af aan de belangen der N.S.V.O. behartigd en als men bedenkt dat zij overdag op kantoor werkt en elke avond aan de Beweging wordt besteed, zegt dit genoeg.

Met genoegen denkt zij terug aan den landdag te Loosduinen toen de Beweging zich solidair met de politiek van Mussolini verklaarde. „Wat hebben we een boterhammen gesmeerd en een sokken gestopt van de kameraden die daar werkten! Ook hebben we een heeleboel oliebollen gebakken en die in een vrachtauto naar het terrein gebracht. Ja, onze vrouwen hebben toen prachtwerk geleverd. De bijeenkomst werd een succes."

„Ik ben ook geïnterneerd geweest. Ons huis in Scheveningen was een soort groepshuis. Alles gebeurde daar. Mijn oude moeder van 75 jaren en ik werden al spoedig gehaald

Teekening: Cor van Deutekom - c.

omdat de buren gezegd hadden dat wij wapens in huis hadden. We werden medegenomen naar het bureau en later in vrachtauto's naar Filmstad gebracht. Hier ontmoetten wij vele bekenden. O, riepen ze uit toen ze ons zagen: „Daar heb je háár ook!" Door de vele emoties viel mijn moeder flauw nadat we twee uur in de rij moesten staan. Ik mocht achterblijven om haar te helpen. De dokter, dien men liet roepen, noemde het een schande om een oude vrouw zóó te behandelen. Uiteindelijk dan werd mijn moeder thuis gebracht."

„Wat was Uw indruk van de houding onzer kameraden in die gevangenisschap?"

„De vrouwen waren flinker dan de mannen!" Dat was het prompte antwoord.

„Hebt U ook nog gecolporteerd?"

„Nu en of, maar ik vond het in den beginne niets leuk om als vrouw op straat te staan, temeer omdat zooals later bleek, de vuilste dingen naar ons hoofd werden geslingerd. Op een keer stonden wij met onze laatste VOVA in handen. Op eenigen afstand stonden wat kerels ons uit te maken voor het allerleelijkste. Daar reed een dokter met zijn auto voorbij. Plotseling stopte hij en kocht onze laatste VOVA. „Ziezoo zeide hij, nu kunt U gelukkig naar huis gaan." Hierop kreeg hij een laag van scheldwoorden. De dokter lachte maar.

Toen de tegenpartij de N.S.B. voor dood verklaard had, heeft iemand wel een half uur lang steeds maar om ons heengefietst met de overlijdenskaart in zijn hand. De joden spogen steeds, als ze ons zagen en op het laatst was er een heele kring om mij heen. Op een dag bij de tramhalte probeerde een jood mij onder de tram te werpen maar hij ging er bijna zelf onder. Mijn mede-kameraadske kreeg het toen op haar zenuwen. De beste houding is mijns inziens: „net doen of het je niet aangaat!"

„Wat vond U het mooiste evenement dat U beleefd hebt?"

„Dat was de landdag te Lunteren na de nederlaag bij de verkiezingen. Ik zal dien nooit vergeten."

Ons kameraadske heeft het eereteeken Strijd en Offer, dat haar persoonlijk door den Leider is opgespeld, omdat zij het laagste stamboeknummer uit haar District had. Zij was daar zeer blij om!

En wij niet minder kameraadske, wij, die U kennen en weten hoe Gij altijd met hart en ziel de Beweging hebt gediend en wij wenschen U van af deze plaats nog heel veel jaren van strijd en offer toe met als slot de uiteindelijke wederopstanding van ons dierbaar Volk!

C. E. ST. v. 's Gr.

Teekening: van Altena - c.

VOOR DE JEUGD:

MOEDERS PLAATSVERVANGSTER

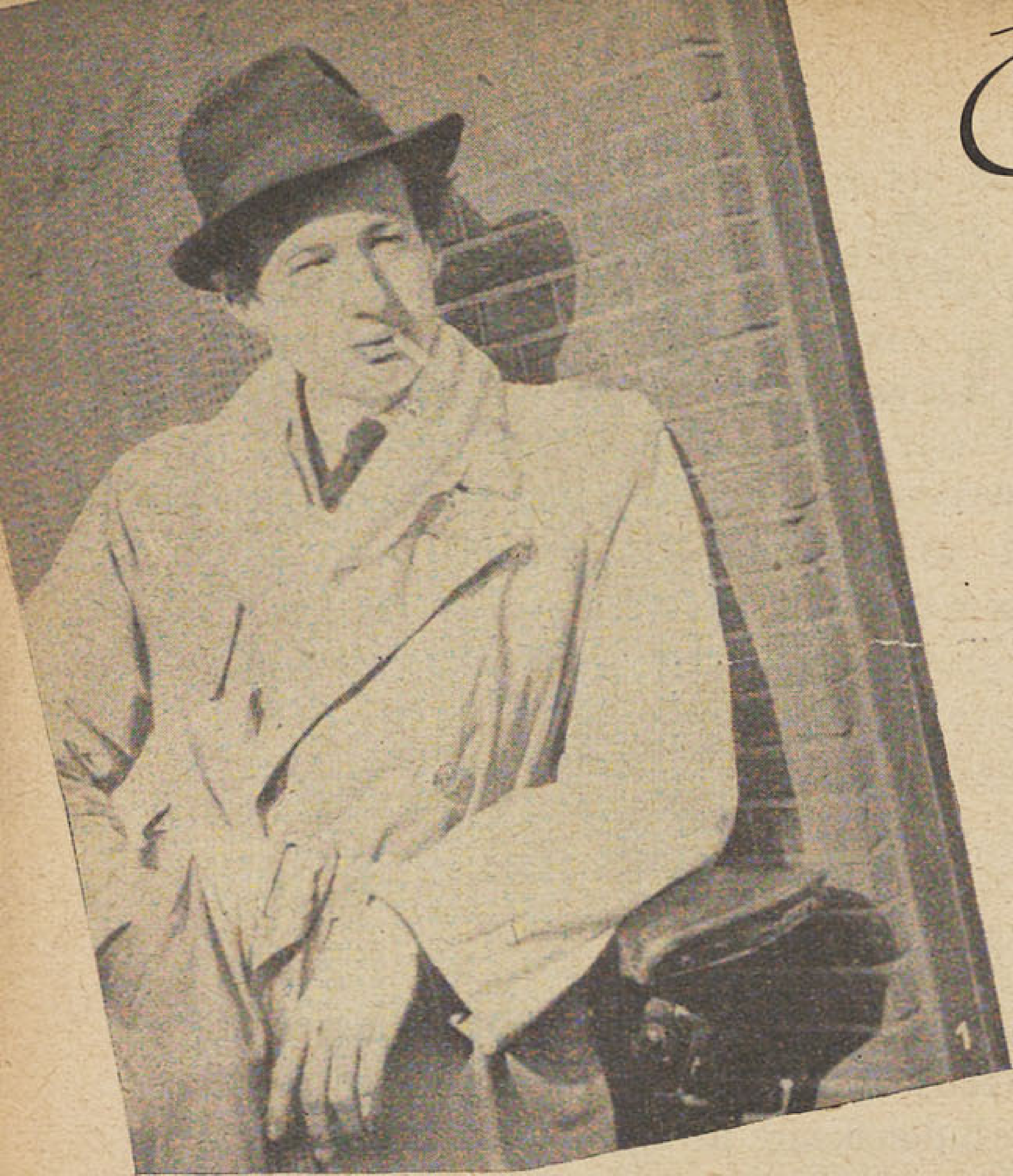
Als Moeder 's morgens 't huis verlaat
Om 't brood te gaan verdienen,
Heeft zij haar oudste reeds gewekt:
De 14-jarige Tine,
Die met een opgeruimd gemoed
In Moeders plaats het huiswerk doet.

Zij houdt het kleine huisje rein;
Zij houdt haar Broertje zoet;
Zij zorgt voor het eenvoudig maal
En — wat zij doet — is goed!
En Moeder gaat gerust van huis:
Zij heeft een plaatsvervangster thuis.

B. B. B.

Een gevallene richt

Dank zij de straffe tucht in

Een verhaal van een Jeugdleven in Nederland één uit duizenden

Dit is het ware en onopgesmukte relaas van het leven van een jongen man, een kind nog bijna, die de deuren van de gevangenis voor zich open zag gaan. Een der tallooze jonge mannen in ons land, die te gronde ging, niet door verwaarloozing thuis, niet door gebrek aan zorg en belangstelling van zijn ouders. Hij viel door een overmaat van verteederde Moederliefde, die hem koesterend omving, hem alle ruggegraat ontnam. Hij groeide van lief kind op tot verwenden jongen, lijdend aan zelfoverschatting, zonder beheersching en zelftucht, zwak, grillig, huichelachtig, valsch zelfs en jagend naar goedkoop succes en genot.

Op zijn zeventiende jaar was hij thuis een onhandelbaar, humeurig sujet, een opschepper onder zijn vrienden, een jongen die de menschen, van wie hij voordeel verwachtte, wist te vleien en zich tegenover hen voor wist te doen als komend uit een veel beter milieu. Hij voelde zich voorbestemd tot een lui en gemakkelijk leven en begon, geholpen door zijn ouders, die daar al hun spaarduitjes in staken, met een minimum aan vakkennis en nog minder belangstelling voor zijn beroep, een kapperswinkeltje.

Hier regeerde hij als de bijzondere jongen, die door zijn aangeleerde vlotte maniertjes wist te imponeeren. Vrienden kwamen hem opzoeken en klanten spraken vaak vertrouwelijk met hem. 's Avonds en Zondags ging hij uit. Met meisjes die hem als den Don Juan van het dorp beschouwden. Hij kreeg verkeering met een goed, trouw meisje, maar hij bedroog haar op allerlei manieren. Hij hing den dorps-grand seigneur uit en zijn moeder bewonderde hem, evenals vele anderen. Dit leven kostte geld, meer geld dan zijn klein zaakje opleverde. Toen beraamde hij een inbraak bij een ouden boer, een klant. Dit leek hem een heel wat gemakkelijker manier om aan geld te komen dan werken. Het plan werd uitgevoerd; het mislukte, hij werd gearresteerd.

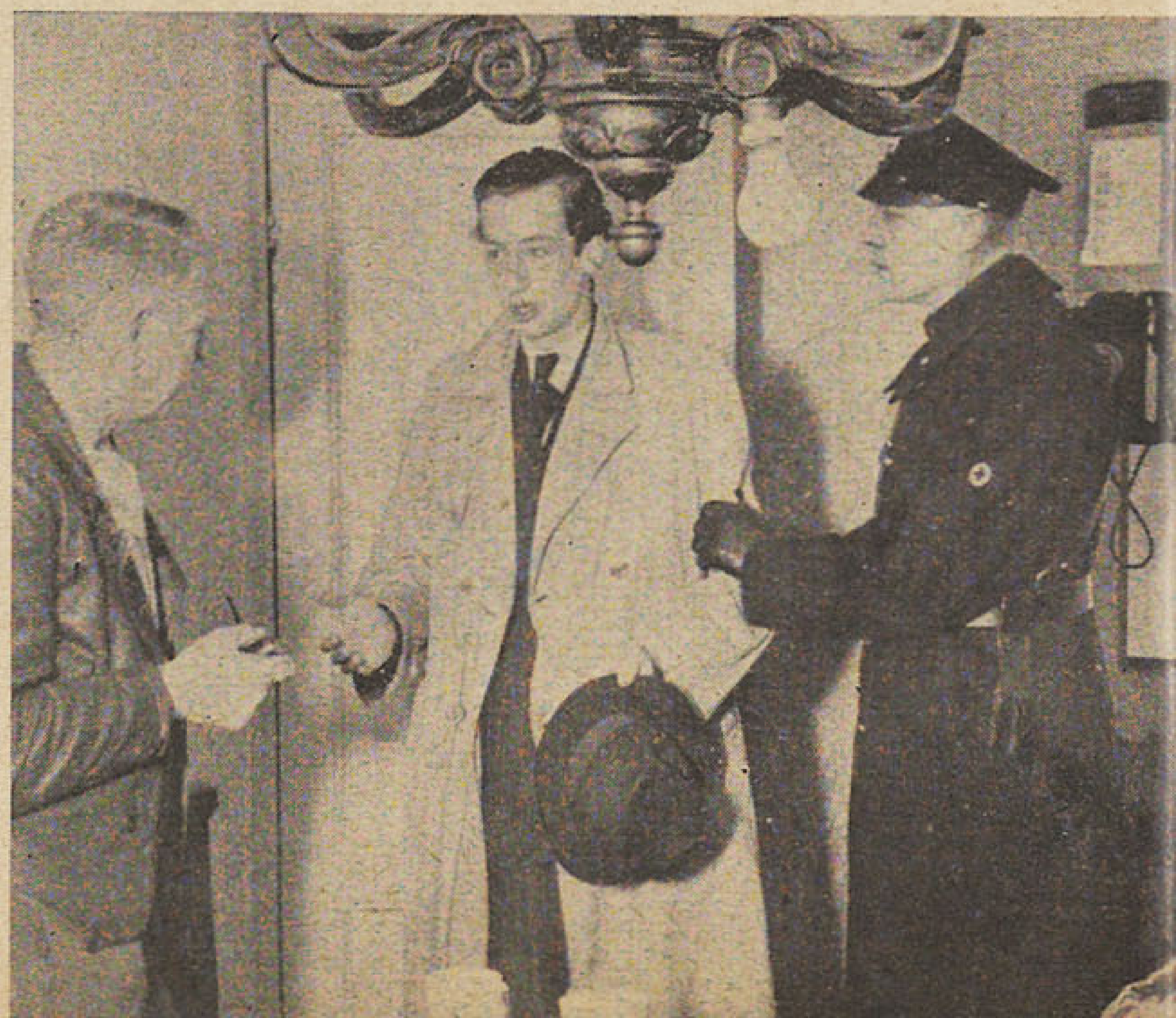

Voor de rechtbank poseerde hij weer als de verleide, terwijl hij zijn vrienden had overgehaald. Hij deed zich zoo mooi mogelijk voor, bekende direct alles uitvoerig, zijn vrienden daarbij valsch verradend en in het ongunstigste daglicht plaatsend. Het vonnis luidde: één jaar en zes maanden door te brengen in de bijzondere strafgevangenis te Zutphen, onder leiding van den hoogst bekwamen paedagoog, den heer Schotsman.

Hij werd hier direct doorzien en men zag zijn geval donker in. Hoeveel soortgelijke, ruggegraatlooze, slappe Nederlandsche jongemannen heeft men daar niet binnen zien treden en hoe weinigen bleken te herstellen. Men begon evenwel met goeden moed. „Een mooiprater en een fantast, een ijdeltuit en een volkomen onbetrouwbaar, slap en willoos" was het eerste vernietigende vonnis. De opvoeding in de Jeugdgevangenis begon, na de observatie-periode, cellulair doorgebracht.

Daarna opgenomen in de beperkte gemeenschap en te werk gesteld in de boekbinderij bevestigde zich het eerste oordeel. De jongeman voelde niets voor zijn plaatsing in de boekbinderij. Het toezicht was hem te streng en hij moest te hard werken. Zijn sluwheid en huichelachtigheid leidde herhaaldelijk tot conflicten. Herhaalde leugenachtigheid en onbetrouwbaarheid bezorgden hem straffen en ernstige waarschuwingen. Strenge, harde, maar eerlijke tucht was het eenige middel. Dit werd toegepast. En . . . het resultaat werd zichtbaar.

...ich weer op ...

Jeugdgevangenis

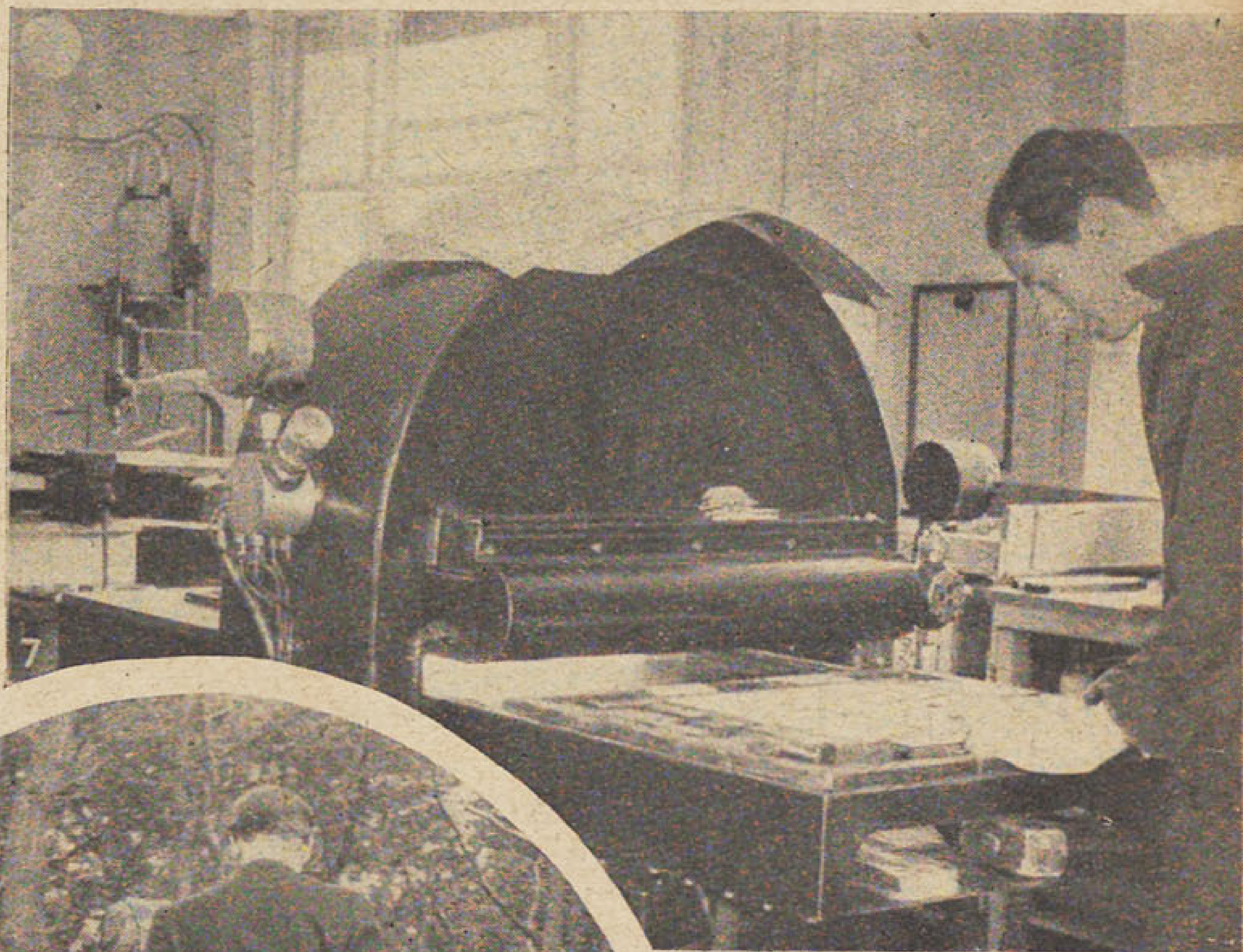
Na een jaar van vallen en opstaan rapporteerde zijn werkmeester over hem: oplettend, werkt goed en regelmatig door, heeft werklust en behoeft niet te worden aangespoord. Hij is in staat moeilijkheden te overwinnen, is ijverig en beleefd. Door flinken arbeid is hij veel verbeterd, terwijl ook zijn gedrag tegenover zijn kameraden den laatsten tijd zeer goed is te noemen. Ook in vakbekwaamheid gaat hij steeds vooruit." De hoop groeide dus.
Het blijft goed gaan. Zijn schijnhouding heeft hij laten varen, zijn doorzettingsvermogen en zelftucht nemen in belangrijke mate toe. Ook zijn briefwisseling met zijn ouders en zijn meisje, is eerlijker en echter dan voordien. Hij is mannelijker en flinker geworden en is zich volkomen bewust van de moeilijkheden die hem straks in de Maatschappij weer wachten. Hij toont zich in de Gemeenschap een goed en begrijpend kameraad. Hij wordt een voorbeeld voor anderen. Van een verder verblijf in het gesticht viel dus geen heil meer te verwachten.
Den secretaris-generaal van Justitie wordt verzocht, hem voorwaardelijk in vrijheid te stellen. Zijn vroegere kapperszaakje is verloopen en bovendien begrijpt hij zelf, dat zijn terugkeer in het dorp van zijn geboorte niet goed voor hem is. Ook de ouders, vooral de Moeder, zouden een funesten invloed op hem uitoefenen.
14 Maanden na zijn veroordeeling wordt hij in vrijheid gesteld. Hij wordt tewerk gesteld in een groot grafisch bedrijf. Eerst is alles hem heel moeilijk en daarvan getuigen zijn brieven en de rapporten van de ambtenaren, die nog toezicht op hem uitoefenen. Maar de zelftucht en het doorzettingsvermogen, die de tucht en de discipline in de Jeugdgevangenis hem bijbrachten, houden hem overeind. Hij slaagt.
Warme voldoening voelt de heer Schotsman, de directeur van de Jeugdgevangenis, als hij de brieven leest, die hem regelmatig van dezen jongeman bereiken. Een resultaat .... een prachtig resultaat. De Staat heeft weer een gevallene opgericht, hem ondanks zijn wanhopige slapheid, triest kenmerk vooral van de huidige Nederlandsche Jeugd, opgericht en stevig op zijn gezonde beenen gezet. Het was een prachtig corrigeerend werk, maar .... was het noodig geweest? Had deze jongeman in wien geen misdadige neigingen aanwezig waren, eerst in de gevangenis moeten belanden, eerst de hardheid van de straffende gemeenschap moeten voelen? Want deze jongeman wist zich op te richten, maar de honderden, de duizenden anderen, die ondanks alles, dieper en dieper zinken ....? Is dat noodig?
Neen, beslist niet. De Jeugd moet behouden blijven voor de toekomst van ons Volk, zij is de draagster van het nieuwe Nederland, zij is het kostbaarste bezit van deze generatie, die wortelt voor de toekomst van komende Nederlandsche geslachten. Daarom moeten wij de Jeugd behoeden en beschermen. Met sterke, eerlijke, krachtige handen.

Daarom .... Een *Nieuwe Jeugd in een Nieuw Nederland.*

Onze jongens en meisjes moeten opgroeien tot flinke, karaktervaste, gezonde jongemenschen. Aan wie wij de fakkel van onze idealen met vertrouwen kunnen overdragen. Opvoeding in nieuwe banen.

1. *Een verwende jongen, grillig, onbeheerscht.*
2. *In zijn kapperszaakje beraamt hij met vrienden een inbraak.*
3. *Thuis is hij onhandelbaar, het middelpunt en zijn ouders de baas.*
4. *De inbraak mislukt en hij wordt gearresteerd tot groote schande der ouders.*
5. *Dan begint zijn opvoeding in de Jeugdgevangenis; hij moet eerst de observatieperiode doormaken.*
6. *Na een jaar rapporteert zijn werkmeester over zijn ijver.*
7. *Als hij uit de gevangenis ontslagen is, wordt hij in zijn nieuwen werkkring geplaatst ... hier begint een nieuw leven ...*
8. *... en niet lang daarna kan hij trouwplannen koesteren met het meisje dat hem hielp en steunde door geduld en opoffering.*

Foto's: I. P. & R. S. — v. Suchtelen - c.

Onze Vormingslessen: IV.

De zeven punten van den Leider en hun beteekenis voor Nederlands toekomst.

Op 14 December 1941 is de N.S.B. tot staatspartij verklaard.
Dit beteekent, dat de Leider voortaan voor ons volk de politieke richtlijnen zal bepalen.
Welke zijn richtlijnen hierin zijn, heeft de Leider uiteengezet in de groote rede, welke hij op 14 December j.l. heeft gehouden. In zeven punten heeft hij zijn programma samengevat, en, al is het niet noodig dat wij, vrouwen, ons bemoeien met „de groote politiek", van deze zeven punten van den Leider willen wij toch terdege kennis nemen. Want in deze zeven punten wordt Nederlands toekomst aangegeven en Nederlands toekomst, dat is de toekomst van onze eigen kinderen! Willen wij, dat zij deze toekomst ook inderdaad veroveren, dan moeten zij daar nu reeds in opgevoed worden. Daarom moeten wij weten, in welke richting de toekomst van ons volk zich ontwikkelen moet. De Leider noemde:

1. De actieve, doelbewuste deelneming aan de samenwerking van alle Germaansche volkeren tot veiligstelling van Europa, gedragen door de zekerheid, dat dit gemeenschappelijk belang voorgaat, voor het belang van ieder der volkeren afzonderlijk.
   Dit beteekent, dat de Nederlandsche politiek niet langer bepaald zal worden door handels-, geloofs- of partijbelangen, maar gebouwd zal zijn op onze natuurlijke verbondenheid met alle volkeren van Germaansch bloed, en dat deze politiek in de eerste plaats ook gericht zal zijn op het belang van geheel Europa.
2. Het deelnemen van het Nederlandsche volk aan de kolonisatie en de exploitatie van de Oost-Europeesche gebieden.
   Dit is een punt van zeer groote beteekenis. Nederland is op België na het dichtstbevolkte land van Europa. Onze landbouw en onze veeteelt staan op een zeer hoog peil, maar toch kan ons eigen volk niet van eigen bodem bestaan. Door alle eeuwen heen zijn de Nederlanders dan ook uitgetrokken naar nieuw land en hebben dat in cultuur gebracht.
   Daar wij van oudsher een zeevarend volk zijn, is het natuurlijk, dat dit nieuwe land vóor een groot deel overzee werd gezocht.
   Onze kolonisatie in Amerika, Indië en Zuid-Afrika liggen het meest in onze herinnering, misschien wel, omdat het gekoloniseerde land gedurende langen of korten tijd geheel in ons bezit was. Minder bekend, maar van het grootste belang voor geheel Europa en in het bijzonder voor de Germaansche volkeren van Europa, was de kolonisatie van vele Midden- en Oost-Europeesche gebieden door Nederlandsche boeren. In het boekje „Naar Oostland", door Dr. Joh. Theunisz, staat hierover veel te lezen.
   Daarginds in Oost-Europa liggen groote gebieden, die Europa van graan enz. zouden kunnen voorzien, te wachten op kundige bebouwers; wat is nu natuurlijker, dan dat de boerenzoons, voor wie hier geen plaats meer is, uittrekken, om dat land in cultuur te brengen?
   Thans trekken voortvarende mannen van ons volk naar de Oekraïne om deel te nemen aan de exploitatie van deze gebieden. Zij volgen den weg van hun voorouders: omstreeks 1800 reeds trokken vele Nederlandsche mannen met vrouw en kind naar de Oekraïne.
3. Het verkrijgen van volkomen gelijkberechtigdheid in de Europeesche levensruimte en het zoeken en vinden van emplooi voor den ondernemingsgeest en de arbeidskracht van ons volk in Europa, opdat welvaart zal komen en armoede zal worden verdreven.
   Gelijkberechtigdheid in den komenden Europeeschen statenbond! Een toekomst voor de ondernemende Nederlanders, die het Nederlandsche verleden waardig is!
4. Het verhinderen van het wegkwijnen en voortvegeteeren van ons volk in een te nauwe levensruimte, nu alle wegen van overzee afgesloten zijn.
   Hierbij komt weer ter sprake, wat onder punt 2 reeds is besproken. Doch ook andere eventueel te nemen maatregelen die noodig zullen blijken, om te verhinderen, dat ons volk weg zou kwijnen bij gebrek aan ruimte om te leven en te scheppen.
5. De lichamelijke, zedelijke en geestelijke verheffing van ons volk; de zorg voor het welzijn van het volk door arbeidsdienst, arbeidsfront, volkswelvaart, volksgezondheid, enz., te organiseeren en tot bloei te brengen.
   Dit punt behoeft geen nadere toelichting. Verschillende der door den Leider — genoemde middelen tot lichamelijke, zedelijke en geestelijke verheffing van ons volk zijn reeds ter hand genomen: de Arbeidsdienst marcheert; het Arbeidsfront is tot stand gekomen; Winterhulp en Nederlandsche Volksdienst hebben reeds tal van goede werken op hun naam staan.
   Tot hun volle recht zullen deze instellingen echter pas werkelijk komen wanneer deze oorlog geeindigd is, want zij zijn vredeswerken!
6. Het organiseeren van de levenskringen van ons volk, waardoor de enkeling tot zijn recht kan komen en een dam wordt opgeworpen tegen gelijkschakeling en staatsabsolutisme.
   Aan dit punt zou gemakkelijk te weinig aandacht besteed kunnen worden, terwijl het juist voor ons Volk van zulk groot belang is.
   De verhouding tusschen Volk en Staat moet altijd in overeenstemming zijn met den aard van het volk.

De Nederlanders staan van nature graag elk op zichzelf, zijn individualistisch, zonder dat dit gauw in bandeloosheid ontaardt. De Nederlander handelt graag op eigen verantwoording, ja, onze beste eigenschappen komen pas tot ontplooiïng, wanneer wij deze verantwoordelijkheid voor eigen daden dragen en niet al te zeer in onze persoonlijkheid worden aangetast. Deze eigenschap heeft van ons een ondernemend, moedig volk gemaakt; wat zouden onze ontdekkers en onze kolonisatoren, onze dijken- en bruggenbouwers zonder deze eigenschap zijn geweest?
In dezen tijd vertoont dit individualisme zich wel eens als een lastige eigenschap; de onwil van vele volksgenooten tegenover het nationaal-socialisme, dat immers aandacht vraagt voor het volk als geheel (een geheel, waarin zij vreezen, dat hun eigen persoonlijkheid zal ondergaan), is uit deze eigenschap te verklaren.
Toch mag deze eigenschap niet zonder meer als een ondeugd van ons volk worden beschouwd, die onderdrukt moet worden; integendeel, ze vormt een deel van onzen volksaard en dient als zoodanig gerespecteerd te worden.
Dit is dan ook de beteekenis van dit zesde, door den Leider genoemde punt. Het vormt een bewijs temeer, dat het nationaal-socialisme in Nederland inderdaad een Nederlandsch nationaal-socialisme is.

7. Het organiseeren en tot leven wekken van den komenden Nederlandschen Germaanschen Nationaal-Socialistischen Staat, waarin wij in vrijheid zullen kunnen leven.
   Dit punt is eigenlijk de voorwaarde voor alle vorige punten. Want hoe zouden deze denkbaar zijn zonder een Nederlandschen Staat, die nationaal-socialistisch is en ook ingesteld op het gemeenschappelijk Germaansche belang?

De „zeven punten" van den Leider vormen te zamen een programma, dat erop gericht is, Nederland welvaart en vrijheid te brengen. De N.S.B., als Staatspartij, zal dit programma voor Nederland ten uitvoer brengen.
En, al behoort dit alles tot de „groote politiek", ook de Nederlandsche nationaal-socialistische vrouwen moeten van deze meest principieele richtlijnen op de hoogte zijn, want het zijn háár mannen en háár zonen, die volgens deze door den Leider gegeven richtlijnen Nederlands toekomst zullen opbouwen — en het zijn ook háár kinderen en kleinkinderen, die hiervan de vruchten zullen plukken.

Mededeelingen van het Hoofdkwartier

Benoemingen en ontslagen:
Met ingang van 1 Juli 1942 is de indeeling in districten voor de N.S.V.O. als volgt:

District 1. Groningen
„ 2. Friesland
„ 3. Drenthe
„ 4. Overijssel
„ 5. Gelderland
„ 6. Utrecht
„ 7. Noord-Holland
„ 8. Amsterdam
„ 9. Zuid-Holland
„ 10. 's Gravenhage
„ 12. Rotterdam
„ 14. Zeeland
„ 15. Noord-Brabant
„ 16. Limburg

Met ingang van dien datum berust de leiding der districten bij:

1. Groningen: kam.ske F. H. Bakker—Braamse, Oostersingel 192, Groningen.
2. Friesland: kam.ske Fr. Geertsema—Krul, Stationstraat 8, Heerenveen.
3. Drenthe: kam.ske Tini H. Smit, A 31 „Beukenhoeve", Exloo.
4. Overijssel: kam.ske A. J. Ekker—Stork, Drienerparkweg 7, Hengelo.
5. Gelderland: kam.ske C. W. Japing—Jansen, den Bruyl 2, Velp.
6. Utrecht: kam.ske Groenewold—v. Kregten, v. d. Mondestraat 74, Utrecht.
14. Zeeland: kam.ske R. G. Wiechmann, p.a. Abeelscheweg 5, West Souburg.
15. Nrd.-Brabant: kam.ske Jonkers—Vriezekolk, Raiffeisenstr. 3 B, Eindhoven.
16. Limburg: Zelfst. kringleidsters.
    a. Kring Venlo.
    b. Kring Roermond.
    c. Kring Mijnstreek.
    d. Kring Maastricht.
    a. kam.ske R. Brouwer—Schippers, Nieuwstr. 31 Venlo.
    b. kam.ske A. Ramakers—Bastiaans, Hamstr. 25*a*, Roermond.
    c. kam.ske A. v. Nieuwenhuizen—Engbers, v. Dautzenbergstr. 61, Heerlen.
    d. W. Spoor—Jacobs, Hertogsingel 102, Maastricht.

De reorganisatie voor de provincies Noord- en Zuid-Holland worden nog nader bekend gemaakt.

Met ingang van 1 Juli 1942 zijn de afdeelingen van het Hoofdkwartier de navolgende:

Afd. I. Organisatie en Personeel.
Afd. II. Administratie en Financiën.
Afd. III. Propaganda.
Afd. IV. Vorming.
Afd. V. Moederdienst.
Afd. VI. Volks- en Gezinshuishouding.
Afd. VII. Hulp en Bijstand.
Afd. VIII. Jongeren.

De indeeling in diensten wordt nog nader bekend gemaakt.

Met ingang van 23-6-'42 heeft de landelijk leidster eervol ontslag verleend aan:
kam.ske M. E. Augmayer—Rikkels, als districtsleidster van het Gooi.
De leiding van het Gooi berust, in afwachting van de reorganisatie van Noord-Holland, bij de plv. districtsleidster:
kam.ske A. H. van Vloten—van Veen, Soestdijkerstr.-weg 97, Hilversum.
Met ingang van 23-6-1942 is de naam van de afdeeling Hulpdienst gewijzigd in:
Afdeeling Hulp en Bijstand.
Met ingang van dien datum heeft de landelijk leidster benoemd tot hoofd van deze afdeeling:
kam.ske M. E. Augmayer—Rikkels, Stamboeknummer 127643, de Lairessestr. 153, Amsterdam-Z.

Teekening: van Altena - c.

OPVOEDEND *voorbeeld* (VII)

SLOT

door J. G. v. d. HEIJDEN—BOEKHOLTS v. KLOPPENBURG

Rechtvaardigheid

Wanneer iemand aan een moeder iets heeft gevraagd over de kinderen en het komt zoo in het verhaal te pas, dan wordt er beweerd: „ik maak natuurlijk geen onderscheid tusschen mijn kinderen, ik trek er geen één voor boven de andere".

Dat wekt een schijn van rechtvaardigheid.

Maar als er in een gezin jongens en meisjes zijn, wordt er toch in de meeste gevallen nog te veel verschil gemaakt in de opvoeding.

Gelijke rechten voor jongens en meisjes! Dit houdt volstrekt niet in, dat de meisjes nu juist geëmancipeerd moeten worden; „gelijke rechten" is niet hetzelfde als „gelijke plichten".

Moeten jongens nu beslist lompe, ruwe vlegels zijn? Dat worden ze wanneer elke onbeschoftheid vergoelijkt wordt met: „ach, hij is een èchte jongen". Is dat een kompliment voor het monopolie van ongemanierdheid?

Van een meisje wordt geëischt, dat het netjes, beleefd, zachtaardig en vriendelijk is, want: dat is . . . meisjesachtig!

Hebt U het boek van Jo van Ammers—Küller gelezen: „De Opstandigen"? En na het gelezen te hebben hebt U braaf gezegd als Uw meening gevraagd werd: „Ja, in vroegere tijden was alles toch wel erg onrechtvaardig voor de vrouwen en meisjes." Weet U wel, dat dergelijke onrechtvaardigheden nog altijd bestaan?

Wat zegt U b.v. van een gezin, waar de meisjes altijd om 10 uur thuis moeten zijn, terwijl de zoon al vanaf zijn 14de jaar den huissleutel had gekregen? En dat is toch in onzen „modernen" tijd het geval. In dit gezin is men dus nog niet veel verder dan een 50 jaar geleden.

Vanaf ongeveer 1920 hebben verschillende schrijvers op opvoedkundig gebied al aangeraden: zorgt U er voor, dat de meisjes vooral niet over de jongens gaan „moederen"; deze hebbelijkheid krijgen de kleine meisjes soms al vroeg door verkeerde aansporingen van haar moeder, waardoor ze eerst over haar broertjes en later over haar echtgenooten moedertje gaan spelen en waardoor later dikwijls huwelijksche twisten ontstaan.

Bovendien hebt U het risico, dat meisjes, die al zoo vroeg met de verantwoordelijke zorg voor een broertje opgescheept worden, voor goed een afschuw krijgen van het „zelf kinderen hebben", en in ieder geval ontneemt U haar daardoor een werkelijke vreugde in het verzorgen van later haar eigen kinderen.

Wanneer U al deze feiten eens rustig overpeinst, zult U misschien niet al te vlug voortaan tegen Uw dochtertje zeggen: „Ga eens gauw voor broertje dit of dat doen" of: „Maak broertje zijn schoenen eens vast", terwijl broertje dat best allemaal zelf kan doen, omdat hij daar allang groot genoeg voor is. Het is natuurlijk voor-de-hand-liggend, dat een meisje haar moeder behulpzaam is bij sommige dingen, maar past U ervoor op, dat Uw dochtertje niet voor goed een afkeer van verschillende dingen krijgt doordat U er haar om de haverklap bijroept als ze onbezorgd aan het spelen is. Ze zal dan telkens denken: „Waarom mag broer wel lekker onbezorgd blijven spelen en moet ik alle karweitjes opknappen?" Is dat Uw rechtvaardigheid?

Ik ken een heel moderne moeder, die toch tegenover haar dochtertje veel strenger is dan tegen haar zoontje. Het meisje wordt verantwoordelijk gesteld voor de lompheden van haar broertje, notabene met het motief . . dat zij de oudste is! Het kind is 7 jaar en het broertje 5! Zij begrijpt dit motief natuurlijk niet (evenmin als ik dat begrijp) en ziet hierin een grove onrechtvaardigheid van moeder. Bovendien worden de lompheden en ongehoorzaamheden van den jongen

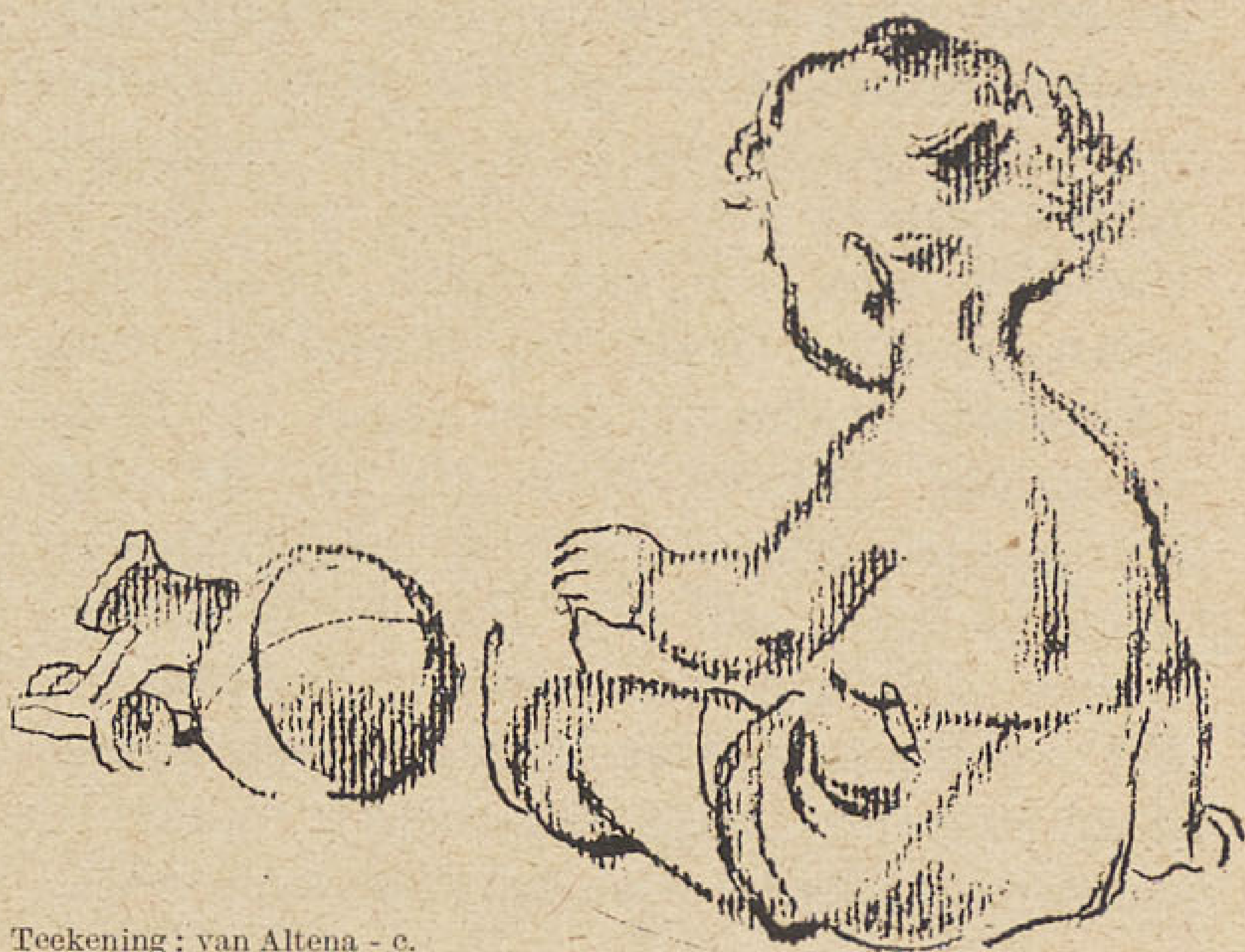
als gewoonlijk verontschuldigd met: het is een echte jongen, waardoor deze verkeerde eigenschappen er niet op verbeteren. U zoudt dus op die manier twee domme dingen doen: het vertrouwen van Uw dochtertje verspelen en Uw zoon bederven voor den maatschappelijken omgang.
Geef Uw kinderen — of het jongens of meisjes zijn en of ze de oudste of de jongste zijn — gelijke rechten op een onbezorgde jeugd. Ze komen gauw genoeg in de beslommeringen om het dagelijksch bestaan terecht en zorgen komen altijd vroeg genoeg.
Ik wil niet ontkennen, dat de aanleg van een meisje anders is dan die van een jongen, maar: ten eerste uit zich dat pas op lateren leeftijd, zoodat U dit niet moet verhaasten door van Uw heerlijk onbezorgde robbedoes van een dochter een „moeke" te maken en van Uw jongen een ruwe onbehouwen klant, en ten tweede moet U eraan denken, dat U daarmede het vertrouwen van Uw dochters verliest en Uw jongen bederft.
U zoudt nu nog kunnen zeggen: „Ja, maar ik heb geen hulp in de huishouding en dan kan één van de kinderen me toch best eens wat helpen."
Zeker, dat kan ook best, maar kiest U daarvoor dan niet altijd het oudste meisje uit, maar bedenkt, dat een jongen evengoed boodschappen kan doen en knoopen dichtmaken en borden wegzetten als zijn zusjes. En beleefd zijn kan hij natuurlijk ook en zijn voeten vegen en nog veel meer dingen, die U toch van de meisjes zoo terecht vergt. Maakt U dan ook werkelijk geen verschil en weest rechtvaardig.

Schrijfster van de artikelenserie „Opvoedend voorbeeld" heeft alle onderwerpen aan de practijk getoetst. Wanneer lezeressen op een en ander willen doorgaan, kunnen zij zich met schrijfster in verbinding stellen: Pr. Hendriklaan 33, Leidschendam (Z.-H.)

ROOKT U?

Waar we ook komen, steeds weer zien we vrouwen en jonge meisjes rooken. Doen ze het ómdat ze het lekker vinden, of zich een houding willen geven?
Heel dikwijls het laatste. Een jong meisje dat niet rookt, is niet „vlot", is een saaie meid. Dit werpt wel een schril licht op de levenshouding van onze jeugd.
Of rooken schadelijk is voor de gezondheid, schadelijk voor de nakomelingschap, daar wordt geen rekening mee gehouden!
Toch mogen we niet uit het oog verliezen, dat vooral voor meisjes en jonge vrouwen rooken wel degelijk schaadt.
Wat gij zijt, Nederlandsche vrouw, dankt ge aan Uw voorvaderen. Wat Uw kinderen zullen zijn, dat zullen zij aan U danken. Het levenslot van generaties hebt ge in Uw hand. Zorgt door gezond te leven en te vermijden wat de gezondheid schaden kan, overmatig gebruik van alcohol en nicotine, dat Uw nakomelingen de beste kansen krijgen om gezonde volwaardige menschen te worden. Ge hebt een plicht te vervullen tegenover Uw volk! Wat is meer waard, het kortstondig genot van een sigaret of de gezondheid van Uw nog ongeboren kind?
Weten de aanstaande moeders wel, dat wanneer zij één enkele sigaret rooken, nog 10 minuten nadien de harttonen van het kindje dat zij bij zich dragen, versneld zijn? Noemt U rooken nu nog een onschuldig genot?
Rooken oefent dus wel degelijk invloed uit op de vrucht. Het ligt in de geaardheid van het vrouwelijk lichaam besloten, dat *blijvende* schade kan worden aangericht, aan voor het leven belangrijke organen, in tegenstelling tot het lichaam van den man, waar de schade eerder van voorbijgaanden aard zal zijn.
Een nationaal-socialistische vrouw rookt niet, zoolang ze nog kinderen schenken kan aan haar volk !

C. J. GORRIS-SPRUITENBURG
Hoofd Moederdienst N.S.V.O.

Teekening: van Altena - c.

SCHRIJFT

ONZEN KAMERADEN

AAN HET OOSTFRONT!

Wij ontvangen dikwijls brieven van kameraden aan het Oostfront, die onze bemiddeling inroepen voor briefwisseling uit het Vaderland. Eén der brieven luidt:

Wij, mijn kameraden en ik, duizenden kilometers van ons geliefd Vaderland verwijderd, wenden ons met dit schrijven tot U om hulp. De reden is namelijk deze: wij ontvangen uit het Vaderland zoo goed als geen post en dat is voor ons, jonge frontsoldaten, zeer onprettig, geen post ontvangen stemt wel eens somber. Wij hebben allen groote behoefte aan een prettigen brief. Wij zouden dolgraag zoo nu en dan eens een briefje, geschreven door een lieve jonge dameshand, willen ontvangen.

Kameraden, kunt U ons hierin helpen, wij hopen van ja. Namens mijn kameraden dank ik U bij voorbaat en groet U met een krachtig

Hou-Zee
w.g. J. L. SCHEPERS.

Alles voor het Vaderland, voor Leider en Volk.

Volgaarne willen wij ons steentje ertoe bijdragen om dezen kameraden aan briefwisseling te helpen. Daarom zullen wij vanaf heden geregeld namen en veldpostnummers publiceeren waarheen U Uw brieven en eventueel pakketjes kunt zenden. Hier volgt de eerste serie namen en veldpostnummers. Kameraadskes, kunt gij wel góed beseffen wat het beteekent om post uit het Vaderland te ontvangen? Gij weet toch wel, dat er zoovelen zijn, die van eigen tehuis niets meer hooren, omdàt zij uittrokken naar Oostland, omdàt zij hun ideaal in daden omzetten? Daarom dient gij, die dit alles zoo goed begrijpen kunt, te vergoeden hetgeen anderen, die nog met blindheid geslagen zijn, aan deze mannen onthouden. Zij vechten óók voor U! Het minste dat ge doen kunt om Uw dankbaarheid te toonen is: een brief zenden, zoo'n echten hartelijken brief die getuigt van warme kameraadschap, die zegt: wij in het Vaderland wachten op Uw terugkeer, wij zullen U niet teleurstellen!

Namen der kameraden, die op U rekenen: O.sch. Jo Meulman, 22 jaar; U.sch. Karel Zatner, 19 jaar; Sturmm. Loutje den Hartog, 18 jaar; O.sch. G. Dekkers, 42 jaar; O.sch. Pim Stoppelenburg, 36 jaar; Sch. Z. Schouwenburg, 27 jaar; J. L. Schepers, 19 jaar; allen onder Veldpostnummer 41450 E.

„Wij zouden er prijs op stellen als onze toekomstige vriendinnen een ongeveer overeenkomstigen leeftijd hadden."

Verder verzoeken zes kameraden aan het Oostfront kennismaking met zes Nederlandsche meisjes van 18—28 jaar. Brieven met foto's, welke laatste worden teruggezonden, te sturen aan O. Schütze D. v. d. Molen, Veldpostnummer 41450 E.

Alle brieven moeten geadresseerd worden als volgt:

Ergänzungstelle der Standarte Nord-West
Stadhoudersiaan 132, Den Haag
zur Weiterleitung an:
(naam geadresseerde en diens veldpostnummer).

Frankeering volgens binnenlandsch posttarief.

Teekeningen:
Cor v. Deutekom - c.

Uit Babbetjes Dagboek (VIII)

Pff, wat ben ik toch moe. Dat komt, omdat ik een zeer drukke week achter den rug heb. Ik ben namelijk met mijn Mama uit logeeren geweest. Bij de beste vriendin van Mama. De reis van ons huis naar het huis van de beste vriendin was zeer interessant. Ik had veel bekijks in den trein en ikzelf kon ook veel zien. Wat zijn er toch een verschillende menschen op de aarde. Den een vind ik direct aardig, den ander moet ik eerst nog eens opnemen.

Toen de treinreis achter den rug was, kwam de tram aan de beurt. Ook hier weer moest Mama op de vragen van de passagiers antwoorden. Hoe oud ik was; of ik al zitten kon; of ik al eens ziek was geweest; of ik veel of weinig melk dronk; of ik op mijn vader leek (ik leek toch ook wel veel op mijn moeder, ja als je ons eens zoo aankeek, dan leek ik wel erg op mijn moeder); en of ik het leuk zou vinden in de tram!

Toen wij bij de vriendin van moeder aankwamen, was moeder geloof ik vermoeider dan ik. Niet van de treinreis, maar van al die vragen.

Het is leuk bij de vriendin van moeder. Er stond al een bedje voor me ook.

Hè, hè, zei moeder, ik ben blij dat ik zit. Maar haar rust zou niet lang duren. Want de buurvrouw van moeders vriendin wist, dat Babbetje zou komen en toen kwam zij zelf ook gauw om eens kennis te maken met Babbetje. En toen begon de vragenstellerij opnieuw en moeder was niet zoo goed of ze moest alweer precies vertellen, of ik op vader leek. (Moeder draagt nu steeds een groot portret van vader met zich rond!)

Die beste vriendin van Mama mag ik wel. Ze zegt nooit zoo bijzonder veel tegen me en vermoeit me dus niet. Het is wel rustig bij haar. En slapen dat ik doe, slapen . . . Nu moet U niet denken, dat de beste vriendin van moeder onaardig is, al zegt ze niet zoo veel tegen me. Integendeel! Maar àls ze wat zegt dan is dat prettig en ze is ook steeds bezorgd of ik wel lekker lig en of ik toegedekt ben als ik 's avonds ga slapen.

Het komt niet alleen door de luchtverandering, dat ik zoo goed slaap. Het komt van de vermoeienissen van den dag. Want bijna alle vriendinnen van de vriendin van mijn mama, misschien op één of twee na, die later nog wel zullen komen, hebben ons een bezoek gebracht.

„Dáár hebben we Babbetje . . . .!" roepen ze direct uit zoodra ze binnen komen. „Is dàt nou Babbetje? O wat een dot, een leuk kind, een schat, een engel, een lieverdje, een aardig kindje, een snoesje, een poesje (nota bene!), een éénig kind." Dat is zoo ongeveer het repertoire dat de diverse vriendinnen van de beste vriendin van moeder afdraaien. En dáár word je nou zoo moe van.

[illegible] jaar is „Tante Truus” [illegible] ze kan terugblikken op een leven vol arbeid en dienen.

Eigen Familiefoto - c.

Op bezoek bij een Soldatenmoeder

We stonden stil voor de deur van een huis in een eenvoudige straat. Groote raamplakkaten zeiden ons dat we hier terecht waren bij N.S.B.-ers.

Het kameraadske dat ons bezoek gold trok open. Met een heftig hondengeblaf werden wij begroet. Langs de trap overal aanplakbiljetten van de Beweging en in de huiskamer al precies zoo. De portretten van Hitler en Mussert op tafel, op het buffet en aan den muur. Een poes liep ons voor de voeten en de hond, die precies op een grooten witten sneeuwbal leek, bleef op eerbiedigen afstand staan blaffen. Een papagaai schreeuwde iets wat we zoo gauw niet verstonden. Hier moest iemand wonen die veel van dieren en planten hield, want deze laatsten waren ook ruim vertegenwoordigd.

„Kan de papagaai praten?” vroegen wij. Zoo'n beetje antwoordde ons kameraadske, en tegen de papagaai: „Daar komen de Engelsche vliegmachines Rrrrrrrrrrrrrr!!!!! De vogel riep: Rrrrrrrrr!!!!!!!!

„Zeg eens: Mussert wint!”

„Hoera, hoera, hoera”, riep het beest!!

Ondertusschen werd er onder de tafel aan mijn groote toon, die vanwege het warme weer en de kousenschaarschte onbedekt was, gesnuffeld, gevolgd door een likje van een satijnen tongetje. Ik dook onder de tafel en keek in de goedhartige bruine oogen van den hond. Hij had zich blijkbaar met ons bezoek verzoend en bood op die manier de vredespijp aan; het blaffen hield nu op! Het geheel deed allemaal zoo prettig aan. Hier was liefde voor de dieren en de natuur. Tante Truus, zoo wordt ons kameraadske genoemd, toonde zich zeer ingenomen met ons bezoek en heel gezellig vertelde zij ons haar ervaringen.

„Ik ben alles voor mijn jongens geweest en het was een heerlijke tijd van mijn leven. Het beroep zat in onze familie. Ik heb twee medailles en het mobilisatiekruis. Ik kreeg een bronzen omdat ik een betaalde functie bekleedde, de anderen kregen een wit, voor liefdediensten”. Ook bezit zij een herinneringmedaille aan de 2de compagnie Houwitzerafdeeling te Bergen op Zoom.

Naderhand verdiende ik mijn brood met bellen poetsen. Wat je daar al niet mede beleeft. Och, kan het niet voor 9 cent, 10 ct is veel te veel! Als ze wisten dat ik N.S.B.-ster was mocht ik niet meer komen. Ik ben nooit te lui geweest om te werken, kijk maar naar mijn handen. Alles pakte ik altijd aan en ik kan ook bijna alles. Het gebeurde vaak dat ik kletsnat was van het bellenpoetsen, toch was ik op onze vergaderingen om in de zaal te colporteeren. Ik ben ook nog 7 jaren Heil-soldaat geweest. Voordat ik bij de N.S.B. kwam was ik lid van de „Bezem”! Die lui hielden echt van bezemen en ik heb wat afgelachen. Hoewel er aan de organisatie veel ontbrak, waren ze vol enthousiasme, ze waren meest niet te houden en gingen gauw overstag. Op het podium was altijd een groote bezem met een mooie strik omwonden. Het waren eenige dagen! Nu ben ik 7 jaren lid van de Beweging en was inster en colporteerde zoowel op straat als in vergaderingen.”

Men kent „Tante Truus” wel van de vergaderingen; ze rust niet vóór ze haar laatste brochure heeft verkocht. In de leelijke koude wintermaanden was ze steeds op haar post op straat. Ze woonde vroeger op een eigen woonschuit. „We hebben ook wel eens menschen uit het water gehaald, ze verzorgd en opgeknapt!”

Nu de schuit verkocht was, had haar man haar eens echt goed verwend en vol trots liet ze ons de verschillende dingen zien die ze gekregen had. Wij waren blij voor haar en zeiden, dat ze het zeker verdiend had. De goede daden die men een ander bewijst komen immers altijd weer naar je zelf toe. Toen ze met Maart van dit jaar 60 jaar was geworden had het haar niet aan belangstelling ontbroken, gezien de vele brieven en zelfs een telegram. „Ja, ik zeg maar zoo, het voornaamste punt van ons programma is *de Kameraadschap*, als die goed is, is de Beweging vanzelf goed!”

We werden nog onthaald op een kopje echte thee van haar 40 gramrantsoentje en na haar nog vele jaren van enthousiast werken te hebben toegewenscht, verlieten we haar woning, uitgeleide gedaan door den sneeuwbal en een tegen de beenen aaiende poes, terwijl iets verder ons het geroep van de papagaai nog in de ooren klonk . . .

C. E. ST. VAN 's GR.

Apeldoorn.

Op 25 Juni sprak kam.ske Hoekstra-Klumper voor de N.S.V.O. te Apeldoorn over het rassenvraagstuk en de rassenhygiëne. De spreekster, die van dit zoo veelomvattend onderwerp voornamelijk de punten behandelde, die voor ons, Nederlandsche vrouwen, van het meeste belang zijn, wist haar gehoor dermate te boeien, dat het slot voor velen te vlug kwam. — Er zijn in dezen kring dan ook stemmen opgegaan om over deze vraagstukken, waarvan vele onderdeelen in ons land nog te weinig bekend zijn, meer te mogen hooren.

Berlikum.

Op 25 Juni hield de N.S.V.O. te Berlikum een goed bezochte vergadering. De districtsleidster, kam.ske Geertsma, hield een inleiding over de opvoeding van onze jeugd.

Wij moeten onze kinderen, die we toch het beste willen geven, in den nationaal-socialistischen geest opvoeden.

„De eeuw van het kind" is voorbij. Daar er verschillende, dus grootere en kleinere inkomens zullen blijven, en deze allicht aanleiding zouden kunnen zijn tot een onderling niet waardeeren of begrijpen van de kinderen uit de verscheiden families, is het zoo goed, dat onze kinderen later in den Arbeidsdienst met en voor elkaar leeren werken.

Kam.ske Schat, de nieuw benoemde groepsleidster, besprak de houding der vrouw overeenstemmend met het leidend beginsel. Hoe wij het best het Vaderland kunnen dienen door er voor te zorgen, dat er in ons huisgezin niets onnut wordt weggegooid.

Kam.ske Tjallema sprak daarna over onze taak in de N.S.V.O. Hoe hard wij moeten werken om den mannen, die eens terugkeeren van het front, te kunnen laten zien dat ook wij niet hebben stilgezeten, al is onze taak dan een heel kleine vergeleken bij de hunne.

Den Bosch.

Ter gelegenheid van het eenjarig bestaan van Kring den Bosch der N.S.V.O. hield deze op 22 Juni een feestvergadering in Hotel Noord-Brabant te 's Hertogenbosch.

De kringleidster, kam.ske Zerner-Scior, heette de spreeksters op dezen avond, kam.ske Koer-Scholts uit Amsterdam, kam.ske Jonkers-Vriezenkolk uit Eindhoven, Mevr. Querfurth als vertegenwoordigster der Deutsche Frauenschaft, alsmede de talrijke leden en genoodigden hartelijk welkom.

Kam.ske Zerner-Scior gaf een overzicht van de werkzaamheden gedurende het afgeloopen jaar, waaruit duidelijk naar voren kwam het onpolitieke-sociale werk dat onze Vrouwenorganisatie ten doel heeft.

Uit het verslag dat volgde stippen wij o.m. het volgende aan:

Verleden jaar Juni werd de kring 's Hertogenbosch der N.S.V.O. opgericht door drie kameraadskes en gestadig groeide de kring aan en telt thans bijna 100 leden.

Deze speelden het klaar in dit jaar 2 volledige baby-uitzetten met wiegen en bedjes te maken en uit te reiken; enkele ledikanten met beddegoed en dekens te verstrekken, warme kleeding, verscheidene paren kinderschoeisel vonden hun bestemming, daar waar zulks noodig bleek en dit alles zonder navraag naar religie of politieken inslag. Dan werd door de leden hulp verleend in verschillende gevallen van gezinsvermeerdering en ziekte, zorggedragen voor uitzending van bleekneusjes naar Duitschland, terwijl de leden verscheidene kleedingstukken breiden voor den Jeugdstorm, de kameraden aan het Oostfront en de Weermacht en tenslotte werd een collecte gehouden voor het Roode Kruis, die ruim ƒ 300.— ,een jaarmarkt onder de leden, die ƒ 236.13 en de te laat begonnen verkoop Kinderpostzegels, die ƒ 634.— opbracht, gehouden, alsmede werd hulp verleend aan de collectes Winterhulp.

Dat de opsomming van dit verslag een geweldig applaus der aanwezigen uitlokte behoeft geen betoog.

Kam.ske Koer-Scholts gaf daarna een uitvoerige uiteenzetting van den aard en het wezen der N.S.V.O. en de taak, die de nationaal-socialistische voelende vrouw daarin kan vinden, een taak welke zich alleen op sociaal gebied bevindt en waarnaast zij het den man mogelijk kan maken zich geheel te geven aan de groote zaak.

's Heerenberg.

Op 28 Juni werd alhier een jaarmarkt gehouden, waarvan de opbrengst ten goede kwam aan het verzorgingsfonds van het Vrijwilligerslegioen. Het batig saldo bedroeg rond ƒ 273.—.

Op de jaarmarkt viel vooral op de mooie stand met handwerken en een bloemenafdeeling. Ook het rad van avontuur en de schiettent ontbraken niet.

Leiden.

Het was Donderdag 23 Juni voor den kring Leiden van de N.S.V.O. een bijzondere dag. Der gewoonte van de laatste jaren getrouw maakten de kameraadskes met elkaar een uitstapje. Ditmaal was het doel van de reis een bezoek aan het Hoofdkwartier van de N.S.B. te Utrecht en aan het Nationaal Tehuis te Lunteren. Reeds vroeg werd de reis aangevangen, zoodat de buitengewoon vriendelijke ontvangst op het Hoofdkwartier al om acht

uur plaats had. Door een der kameraden werden de diverse lokalen van het Hoofdkwartier getoond, waarvan de werkkamer van den Leider vanzelfsprekend de meeste belangstelling had. Daarna werd de reis naar Lunteren voortgezet, waar de beheerder kameraad Alblas, de kameraadskes over het Hagespraakterrein en door de bijbehoorende gebouwen en inrichtingen rondleidde en daarbij allerlei bijzonderheden vertelde. De belangstelling voor het Nationaal Tehuis werd hierdoor niet weinig opgewekt of versterkt, hetgeen zeker een goede uitwerking zal hebben op den verkoop van de „bouwsteenen".

Schagen.

Op 30 Juni j.l. werd hier een goed bezochte bijeenkomst gehouden. In een toespraak leidde kam.ske Haan-Borker den avond in. O.a. besprak zij de voor de vrouw onteerende toestanden in Sowjet-Rusland.
De gedachte aan onze kameraden, die uittrekken naar dat verre land, moet voor ons, vrouwen, een aansporing zijn om al onze krachten te geven tot behoud van een sterk thuisfront. Wij mogen ons niet laten ontmoedigen door haat van anderen.
Na de rustpoos was er gelegenheid tot het stellen van vragen.
De eerste jaarvergadering zal plaats vinden op 8 September a.s.
Verder werd een prettige wandeling gemaakt door de bosschen en daarna een maaltijd genoten in de cantine. Zeer voldaan en in opgewekte stemming werd de thuisreis aanvaard.

Practische wenken voor de keuken

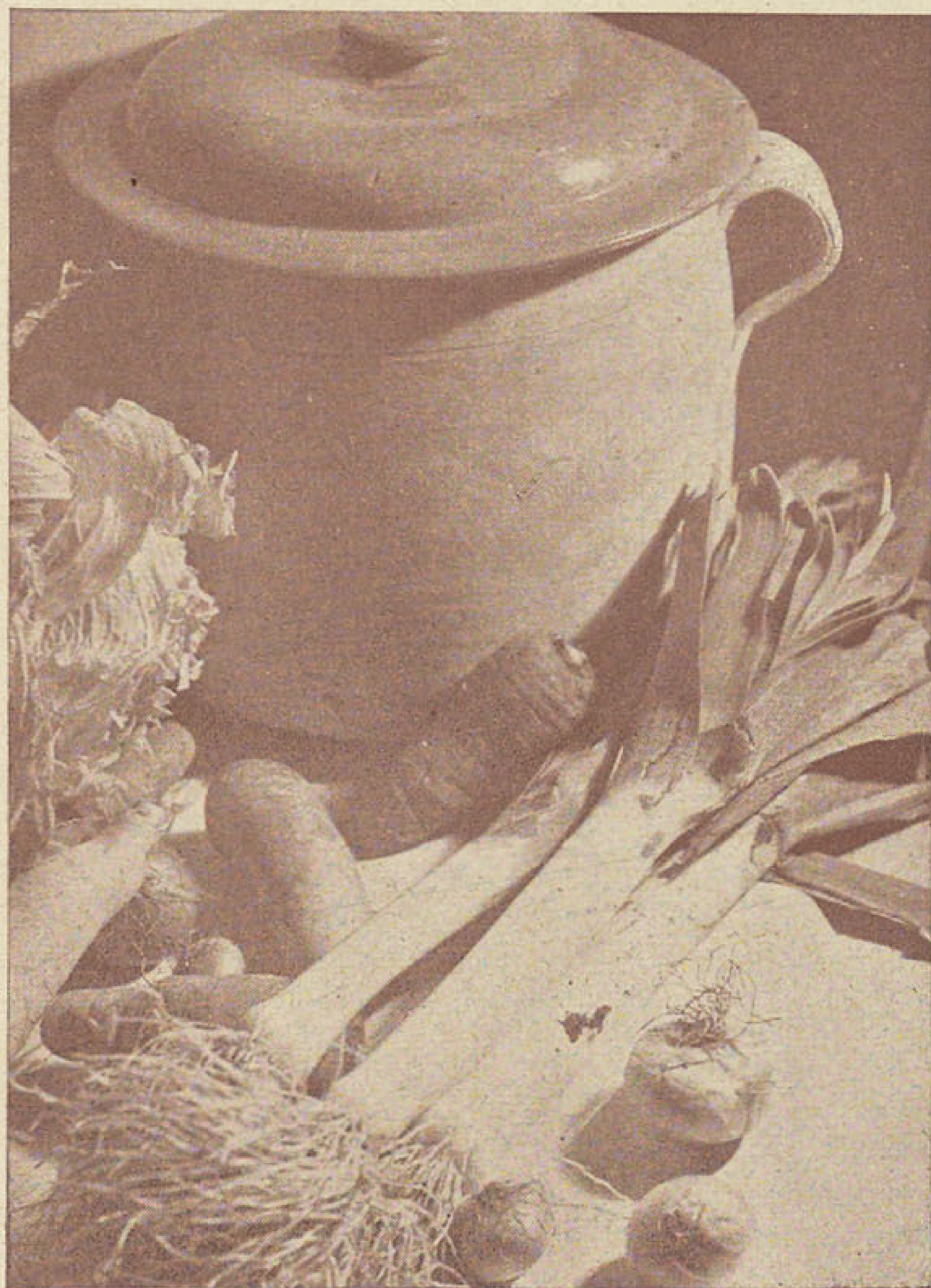
GORT

Een vervanging voor aardappelen met vele mogelijkheden. We zullen U er een paar noemen en dan zult U zien, dat U er zelf nog veel meer weet:

Gort met kaas en tomaten.

300 gram gort koken we gaar met 6 maal zooveel water en zout. Voor het sneller gaar worden, hebben we ze een nacht in dat water geweekt. De gort moet nu door en door gaar en niet te droog zijn (ongeveer 1½ uur). Hierdoor roeren we blokjes kaas, wat boter en wat melk. De tomaten snijden we in plakken en bakken ze even op in de koekepan. Of wel: we leggen ze kort te voren in azijn. Maar wat denkt U van een restje gesneden worst inplaats van kaas. Of misschien lust U er wat sambal of fijngesneden rauwe kruiden als kervel, peterselie of selderie door heen.

Stilleven in de keuken . . . Foto I. P. & R. S. - c.

Een andere mogelijkheid is de gortsoep.

Een klein deel van onze soepgroenten fruiten we met wat boter. Een restje kerry, ui en wat poulet maakt de soep smakelijker. Hierbij voegen we 1½ ons gort, zout en 10 maal zooveel water en laten dit 1 à 2 uur koken. Daarna roeren we er de fijn gehakte soepgroenten door en een bouillonblokje of aroma en doen de soep direct op.
Door de soep kan weer wat kaas. Een deel van het water kan vervangen worden door melk of taptemelk.

Koude gortschotel.

We koken de gort na een nacht weeken gaar met 6 maal zooveel water en zout. Eén kom spoelen we om met koud water. Hierin doen we een deel van de gort en duwen ze goed tegen rand en bodem, zoodat een kuil ontstaat. Deze vullen we met ontgraatte schar vermengd met slasaus. Hier over leggen we weer de rest van de gort, duwen alles goed aan en laten het afkoelen. Dan keeren we de kom op een schotel en garneeren de gort met slasaus, sla, augurk, tomaaten.
In plaats van schar kunnen we koude vischresten, garnalen of visch in 't zuur gebruiken.
Dit gerecht is uitstekend voor een vacantiedag. We maken het den dag tevoren klaar en na een warmen fiets- of wandeltocht is het een welkome maaltijd.

L. M. ENGELEN—HOOGVLIET

Hoofdredactrice: A. W. te Luij, den Haag (tevens verantwoordelijk voor de advertenties). Uitgave Nenasu, Utrecht.
Druk van Drukkerij J. van Boekhoven, Begijnehof 7, Utrecht, K 2347.